Propast Zapada (za)počeo je od Francuske revolucije

hrvatski-fokus.hr/2015/07/3254

HF 08.07.2015

Na djelu stvarni pokušaj nametanja totalnog kaosa i anarhije pred strašan obračun

Predgovor za knjigu *Uspon i pad Zapada* autora Emila Čića

Sudeći po mnogo čemu nalazimo se u vremenu predapokalipse. Kada se ovo vrijeme tako označi i to konstatira kao nešto na što upućuju mnogi znakovi koji se kao takvi prepoznaju upravo sada, onda smo pozvani da to pobliže objasnimo.

Kroz povijest, bližu ili daljnju, vidimo da je bilo dosta pojedinaca koji su se trudili pokazati i dokazati da se približava odlučujuće vrijeme kada će se polagati računi za ovo ili ono. Upozoravalo se na to na različite načine, pogotovo je XIX. stoljeće bilo prepuno takvih poruka, a i početak XX. stoljeća ne zaostaje u tom smislu. Osim toga, ako tzv. Francusku revoluciju okarakteriziramo kao vjesnicu suvremenoga doba to odmah povlači za sobom činjenicu da su od tada u Europi na sceni sami ratovi i to jedan za drugim.

Francuska revolucija, izravno programirana od enciklopedista i neizbježnoga Voltaira dao duhovnoga oca, je sjeme razdora novoga doba, a nastala je na tobožnjoj težnji za bratstvom među ljudima, a svi znamo da je ta krilatica obična fraza koja se u svakodnevnici ne može uopće primijeniti kao nekakav ili bilo kakav model organizacije. Prema tome je ništavna kao uostalom i druge dvije krilatice, sloboda i jednakost, jer su iste sasvim nespojive u svom uzajamnom odnosu. Kada bi svi bili jednaki, što je nezamislivo, ne bi bilo razlike koja je pak uzročnik svakog kretanja, jer bi svi bili isto. Jednakost razara slobodu, budući da je svima nametnuta ista odnosno jednaka zajednička forma, pa nema slobode izbora, nema individualnosti, nema kreativnosti i tada imamo čistu žabokrečinu zavijenu u tzv., revolucionarnu odoru nakon čega slijedi teror. Iza toga krije se ono što je zapravo i jedini cilj onih koji su inspiratori takvoga stanja, a to su vrhovni manipulatori iza kojih nastupa ono što danas zovemo predapokaliptično doba.

Ova ideja rođena u Engleskoj nakon što je ista otpala od Rimske Apostolske Crkve zbog trivijalnih razloga, kao što je ženidba, dok je u pozadini stajala egocentričnost tj. krajnja sebičnost i ideja izdaje pojedinca, a sve to obrazloženo kroz jezik filozofa racionalista. Ovakvo stanje stvari lukavo i podmuklo plasirano kroz najniže strasti čovjeka temelj je onoga što se danas zove liberalizam ili neoliberalizam.

Uz liberalizam kao potpuno amoralno, odnosno anti moralno načelo stoji i marksizam u raznim inačicama, koji se s njime izmjenjuje na vlasti po potrebi poprimajući razne oblike. Različiti oblici i krinke liberalizma, kojima je glavna sestra neprikosnovena demokracija, koja je slikovito rečeno, vrhovni zapovjednik svih mogućih nedaća. Uništenje monarhije kao oblika vladavine i uvođenje odioznoga pojma republike logična je posljedica gesla francuske revolucije, a time i autoriteta monarha kao predstavnika i simbola Krista Kralja na zemlji. Iz te društvene pojave institucionalizirane

krajem XIX. i početkom XX. stoljeća (uključujući i Prvi svjetski rat) u Europi proizašlo je stanje svijesti koje je izvanredno opisao Oswald Spengler, koji je i sam to intimno proživljavao.

Njegovo djelo, Propast Zapada, a i druga dijela opisuje iscrpljenost i nemogućnost opstanka ovakve civilizacije. Ona više nema sposobnost samoodržavanja nego ciklički poprima slične oblike, te se tako reciklira uvijek ponovno na nižoj razini do konačne propasti. I makar je po njemu povijest sačinjena od pojedinačnih kultura ipak su svi u zajedništvu, međutim to nam opisuje u ovoj svojoj knjizi njezin autor Emil Čić.Knjiga pod naslovom Uspon i pad Zapada, kako ju je autor naslovio, govori ne samo o tome kako to gleda i tumači O. Spengler nego i šire, ne samo zbog kronološke distancije, novih spoznaja i naknadne pameti, nego radi šireg aspekta s kojega isti nastupa. Tu se misli prvenstveno na činjenicu da autor knjige E. Čić gleda na problem znatno šire od O. Spenglera iz jednostavnog razloga jer je u cjelokupnu tematiku uključio duhovnu, a zapravo metafizičku dimenziju. To nedostaje u mislima i artikulacijama O. Spenglera.Kako je to moguće? Razlog za to nalazimo u tome jer O. Spengler nije bio vjernik, pa mu duhovna komponenta nije bila bitna kod dijagnosticiranja stanja. Je li taj njegov mehanicistički pristup izvire iz njegove osobnosti, intimističkih i pesimističkih raspoloženja pokazat će nam autor ove knjige. Sam autor ove knjige E. Čić poznat je hrvatskoj javnosti po svom polihistorskom prilazu problemu uključujući tu i umjetničko – glazbenu odrednicu. Tako on obrazlaže aktualno stanje u svijetu i tako tumači prilike u kojima se mi danas nalazimo.

Kako je autor istodobno i praktični vjernik u punom smislu te riječi, a također i hrvatski domoljub s visoko razvijenom sviješću o hrvatskoj samobitnosti, on svemu tome onda dodaje i svoje nadopune kako bi se cjelina zaokružila.Na koji način on to čini?Ali prije toga sada i ovdje pruža se odlična prilika da se na trenutak osvrnemo na aktualno stanje naše jedine i nezamjenljive Domovine Hrvatske. Ovako se vrijeme ne će više ponoviti vjerojatno nikada i zato ćemo otvoreno reći da je na djelu stvarni pokušaj nametanja totalnog kaosa i anarhije pred strašan obračun. To se vidi na svim mogućim razinama javnoga života. Kad nije uspjelo kroz rat i porat onda se želi sada u krizi kad su razoreni svi kriteriji o percepciji tzv. demokratskog života i kada su sotonski predstavnici na zemlji odlučili kroz ultra neoliberalizam stupiti na pozornicu i srušiti konačno katoličku Hrvatsku. Da budemo potpuno jasni, želi se stvoriti stanje u kojemu se trebaju međusobno obračunati i dokrajčiti sami Hrvati, jer to izvana nije uspjelo. Kada se proizvede taj scenarij onda nastupaju ovozemaljski spasitelji kao što je to učinjeno u Bosni, gdje vidimo posljedice toga njihovoga dijela. Hrvatsku se neće uhvatiti na taj lijepak, neće uspjeti pakleni plan Lucifera, jer Božje sjeme posijano ovdje ne će biti zatrto. Božje djelo ne može propasti pred planom zla čije predstavnike prepoznajemo nepogrješivo.

Emil Čić

Po O. Spengleru propašću zapadne kulture nastupa faustovsko razdoblje ili crna rupa i to je za njega kraj. Zbog čega je to kod njega tako možemo pretpostaviti, ali njegova nevjera i fatalizam dovoljni su pokazatelji. Kako bi se to prevladalo autor knjige daje nam na uvid rješenje koje je njemu zorno poslužilo kao dokaz za ono što svaki vjernik osjeća kao imanentno. A to je vjera i uzdanje u našega Spasitelja i Otkupitelja Isusa Krista. Prije nego li obavijestim čitatelje o čemu se točno ili pobliže radi moram reći da je danas Uskrs Gospodnji, dan kada se potvrđuje smisao ljudskoga života. Tko ne vjeruje u Uskrsnuće neće moći razumjeti ovu knjigu. Budući da Uskrs sam po sebi kao transcendencija mnogima nije dokaz vječnoga života, a i sam Isus Krist Pomazanik Božji toga je bio svjestan poznavajući nepovjerljivoga čovjeka. Mislimo i tako vjerujemo, jer drugačije ne možemo i ne znamo, a pozivamo se na jedan drugi događaj iz Kristovoga života, koji se u neku ruku može smatrati potvrdom Uskrsnuća. Taj se čin zove Preobraženje Gospodinovo. Moramo ovo napisati jer iz toga vidimo da je Isus kao druga Božanska osoba tj. Sin Boga Oca, ponovno oživio i tako bio preobražen kao Božja slava.To se dogodilo uz nazočnost zakonodavca Mojsija i proroka Ilije, čime se ispunila Božja volja i navještenje. Tome su uz Isusa koji je obasjan Božjim svjetlom svjedočili i Njegovi izabranici i to; Petar kao nasljednik na zemlji i stup nove crkve, čvrst kao stijena, Jakov kao vjesnik i vojnik širitelj vjere i Ivan najmiliji Gospodinu, krotak kao janje i duhovni svjetionik. Ovaj događaj potpuno i nedvosmisleno oslikava otajstvo odnosno misterij Uskrsnuća i otkriva za vječnost osobu Isusa Krista, transcendentnoga sina, prikazanoga na slavu Božju. To je smisao i tajna križa iz čega dalje proizlazi kršćanstvo kao način života.

Nažalost O. Spengler to nije spoznao. Duboki značaj i poruka ovog događaja diktira daljnji tijek povijesti. Preobraženje je briljantan pokazatelj koji svaki vjernik mora prepoznati i nositi u sebi, jer na taj način se osmišljava vjera.Neka mi bude dopuštena jedna mala sentimentalna digresija. Grad Dubrovnik sa blistavom prošlošću, što nije slučajno, znao je odati poštovanje tom činu Preobraženja (lat. Transfiguracija) i nadjenuti u čast tome ime jednoj ulici u središtu Grada. Ulica se zove od Sigurate (po dubrovački).

Na kraju se vraćamo na ono mjesto gdje se nadopunjuje i nastavlja djelo O. Spenglera, a autor knjige E. Čić za to kao objašnjenje uvodi i koristi dvije izvanredne osobe. Jedna od njih je Juan Donoso Cortes, a druga Francisco Franco. O F. Francu znamo sve, a tko ne zna neka nabavi knjigu, koju je on isti napisao pod nazivom Masonerija. Tu je sve jasno. Druga osoba J. D. Cortes je španjolski filozof, pisac, teolog i diplomat, nevjerojatan um, pronicljiv i nadahnut Božjom providnošću, jer je u svom kratkom životu (1809. – 1853.) riješio sve dvojbe ovoga svijeta. Po svojoj prilici je to platio glavom i za širu javnost pao u zaborav. Samo ću naznačiti da je on bio apsolutni protivnik svakoga liberalizma iz kojega je zatim proizašla marksistička i slične materijalističke ideologije i razni socijalizmi kao podloge za sekularizam.

Govorio je otvoreno da je liberalizam derivat zlokobne francuske revolucije i djelo Lucifera, a izričaj mu se ogleda kroz neograničenu ljudsku oholost.Jedini je spas za čovjeka njegova vjera u Isusa Krista kaže Cortes, a da bi bio oslobođen od kazne grijeha mora se ponizno pokoriti i biti poslušan Katoličkoj vjeri i njezinoj Crkvi. Dakle, mora proći kenozu i time slijediti Spasitelja.To bi bio zaključak i smisao, te naputak za razumijevanje ove knjige. I te kako je važno naglasiti da je trebalo srčanosti i vjere i nade u vječni život da ova knjiga ugleda sunce. Zato čestitamo njezinom autoru E. Čiću.

Zoran Vernazza
